

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Epistolarvm Innocentii III. Romani Pontificis Libri Vndecim

Innozenz <III., Papst>

Parisiis, 1682

Potestati, Consvlibvs, & Iustitiariis Viterbiensibus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-20006

rata monitio pervenisset, cum satis appareat qualem in aliis te geris virtutibus, quando quidem in operibus pietatis, qua secundum Apostolum promissionem habet vitæ quæ nunc est & futuræ, te negligis vel contemnis ad mandatum apostolicum exercere. Ne igitur præfatus P. provisionis apostolicæ solatio defraudetur, aut tua negligentia remaneat in sopore, fraternitati tuæ per apostolica scripta præcipiendo mandamus quatenus ejus paupertati taliter studeas providere quod prædictus P. ac M. filia sua, quæ cū eo unda baptismatis est renata, per tuæ liberalitatis gratiam victus & vestitus necessaria se gaudeant congruè sine dilatione qualibet affecutos, faciens nihilominus ut quod eis propter necessitates suas duxeris, quemadmodum præmissum est, assignandum, valeant sine perturbatione qualibet, cum Deus hilarem datorem diligat, obtinere. Alioquin noveris nos venerabili fratri nostro Episcopo & dilecto filio Abbati sancti Martini Nivernensis præcipiendo mandasse ut si mandatum nostrum neglexeris adimplere, ipsi te ad ea quæ præmissimus exequenda per districtiorem ecclesiasticam omni contradictione & appellatione remota compellant. Datum Laterani Nonis Novembris.

*POTESTATI, CONSVLIBVS,
& Justitiariis Viterbiensibus.*

*Epist. 207.
Vt concordiam cum Romanis in vitam conferrent.*

Sicut per alias litteras vobis intimasse meminimus, ex discordia quæ inter vos & Romanos peccatis exigentibus est suborta, gravia timemus pericula proventura: quæ prævidentes olim, & ab ipsis vobis præcavere volentes, primò per dilectum filium G. Centij nobilem civem Romanum apostolici patrimonij rectorem in Thuscia, secundò per dilectum filium G. Archipresbyterum sancti Angeli Subdiaconum nostrum, tertio per venerabilem fratrem nostrum O. Ostien. Episcopum vos fecimus diligentissimè commoneri ut nostro super hoc consilio crederetis, quod quale fuerit, non estis obliti. Tandem cum tu, fili Potestas, cum quibusdam civium ad nostram præsentiam accessisses, licet multa essemus debilitate gravati, te tamen & ipsos ad idem efficaciter, quantum in nobis fuerat, duximus inducendos, sed in his omnibus non fuimus exauditi. Quamvis autem postmodum receptio Bitur-

clani fuerit prorogata, non tamen potuit penitus impediri quin reciperetur à Romanis, & eorum committeretur potentia protegendum. Debueratis autem & vos nobiscum mala hujusmodi prævidere, nec tantum vires vestras inspicere, sed inimicorum etiam potentiam intueri, cum non sit tutum committere vos fortunæ. Verendum est autem nobis & vobis ne duritia vestra, qui nobis credere noluitis, & culpa nostra, quam ex eo contraxisse videmur quod querelas hominum de Biturclano ad nos clamantium ab oppressionibus vestris, & ad fidelitatem nostram redire volentium, non curavimus exaudire, plus fortè vobis quam expedierit deferre volentes, nos & vos in gravem necessitatem induxerint, quam vitare de facili non possumus. Romani siquidem (sicut quidam ex vobis, qui nuper ad nostram venerunt præsentiam, super hoc noverunt plenius veritatem) à nobis & petebant & petunt instanter ut vel vos à molestatione hominum de Biturclano compefferemus iuxta debitum officij pastoralis, vel cogere-mus ad justitiam in nostra præsentia exhibendam. Quod quacunq; peteretur intentione, quia nos de manifestis judicamus, Dominus autem judicat de occultis, non vidimus qua possemus ratione negare, licet cum eisdem nuntiis vestris & aliis super hoc diutiùs tractassemus. Cum enim, secundum verbum Apostoli, sapientibus simus & insipientibus debitores, & omni petenti teneamur justitiam exhibere, id præsertim debemus efficere, cum fideles nostri de nostris fidelibus conqueruntur. Propter quod dictum Subdiaconum & dilectum filium Hugonem Panetarium nostrum ad vos duximus destinandos, universitati vestræ per apostolica scripta mandantes quatenus ea quæ possunt ex hoc facto pericula provenire diligentius attendentes, nostro vos committeretis iudicio vel mandato. Vos autem aliud quam expectaremus nobis dedistis responsum, scilicet quòd usque ad quintam feriam proximè præteritam expectaretis venerabilem fratrem nostrum Episcopum Vulterranum, de ipsius nobis consilio responsuri. Iudicet ergo Dominus inter nos & vos, qui nec monitis nec mandatis nostris toties requisiti parere volentes, nos & vos in gravem necessitatem, quam evitare non possumus, induxistis. Cum

igitur de cetero contemptum nostrum non possumus æquanimiter sustinere, nisi usque ad proximum diem dominicum vel iudicium nostrum subieritis, vel mandato apostolico, quod vobis potius credimus expedire, duxeritis exponendos, cautionem sufficientissimam exhibentes, ex tunc vos noveritis excommunicationis vinculo innodatos. Nos etiam universis fidelibus nostris dabimus in mandatis ut non solum vobis assistere non presumant, sed ad edomandam contumaciam vestram potenter & viriliter procedant in subsidium Romanorum.

EPISTOLA PATRIARCHÆ
Constantinopolitani ad Papam.

Epist. 108.
De primatu
& prerogativa
Ecclesie Ro-
manæ.

INnocentio sanctissimo Papæ Romano & in Christo Domino dilecto fratri nostro Iohannes divina misericordia Constantinopolitanus Archiepiscopus, Novæ Romæ Patriarcha, amorem & pacem à Domino nostro Iesu Christo & salvatore nostro. Scriptum à tua sanctitate per prudentissimos Legatos Albertum Subdiaconum & Albertinum Notarium nostræ humilitati directum quam gaudenter suscepimus, & quod in eo continebatur diligentius rimatus, impossibile habuimus quomodo non omnino tuam laudare sanctitatem pro vestro divino zelo & ignito proposito de nostrum & vestrum secundum fidem unione; cum & hæc nostram humilitatem tuæ virtutis constantia, & tua digni pontificatus diligentia nos clarè docuerint. Et quid enim de pluribus faceret quisquam nobis traditam ex patribus & longo jam tempore de pia confessione traditionem, quam Christus quidem communis doctor & prædicator Christianorum populis suis tradidit vocibus. Hunc autem videntes & discipuli, & eorum ex tunc successores sancti Spiritus inspiratione illuminati, & ab eo docti, suis scriptis docentes ampliaverunt, sic nostra humilitas non modicè lætata est super tuæ sanctitatis pro divini cultus sollicita cura. Quod autem mihi in tuæ sanctitatis scripto non modicam superinduxit ambiguitatem, non abscondam. Nam & pro miro habeo quomodo unam & universalem Romanorum vocasti Ecclesiam, ut quasi jam divisam in species quasdam specialissimas, & hæc uno existente grege, ovilium Christi nobis quodam modo pastoribus sub eo constitutis pastorum principe communique docto-

re. Et quomodo erit quod apud vos Romanorum Ecclesia mater, ut dixisti, communis aliarum Ecclesiarum, & secundum quas aliquas rationes, & per quas unquam causas, quæro addiscere dubitans. Quod autem mihi & plus extendit ambiguitatem dicam; & indulge mihi, sacerrime Papa, si nunc primò hunc patriarchalem sacrum thronum me ascendentem, nondum de tali hac dubitatione diligentem solutionem addiscere accidit. Audiens enim quis in psalmis David dicentem matutinis, *Sion dicit: Homo & homo natus est in ea*, secundum verum utique verbi & iustitiæ æquitatem Hierosolymitanam Ecclesiam matrem aliarum Ecclesiarum nominabit, prærogantem secundum fidem tam tempore quam & dignitate. In ea enim utique ut novissimus omnium Christus & natus est secundum carnem, & conversatus, & docens atque prædicans nostram fuit salutem, novissimè per crucem pro nobis mortem sustinens, lapidem in quo corpus huius fuit sepultum, depositum ibi reliquit. Clarè utique signum suæ in terris conversationis ibi Christo discipuli occurrentes crediderunt, hunc filium Deo & Patri consubstantialem esse; quamvis perfectam humanam naturam indutus, sibi secundum substantiam homo tantum in superficie videbatur. Inde Christi mirabilium fons emanavit, & inde, ut ex quodam principio, alij quidam exorti sunt divina fluentes fluvij, & universum orbem irrigantes, rivos etiam Ecclesie quæ apud vos est replentes. Igitur numquid ob hæc & alia talia quis Hierosolymitanam Ecclesiam matrem omnium dicit Ecclesiarum? Aut non præornatam prædicatione audisti Pauli à Hierusalem clarè debes incipi. Dicit enim: *Et usque ad Illyricum prædicare evangelium*. Hæc quidem dicit quis, audiens Ecclesiam quæ apud vos est generalem & universalem nominatam. Ego verò lætanter addiscam causam, & acceptabo eam sine contradictione rationem habentem. Reprehensionem autem à tua sanctitate nobis superinductam silere nequeo, ut sciendentibus quasi unam & desuper contextam Christi vestem, & sic à vobis usque nunc & discissis. Dicente enim in evangelii salvatore Christo de modo essentiæ sancti Spiritus ei consubstantialis, qui ex Patre procedit, & duas has substantiales proprietates dicente,